

Χίος κ. ἀ.: Αἰνιγμ. Ἄγκαθος, μαλάγκαθος μαλαγκαθένιο τὸ μαντρί καὶ κόκκινα τὰ γίδια (ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς) Ἦπ.

2) Ἡ σπονδυλικὴ στήλη Σύμ.: Πονῶ τὸν ἄκατ-τό μου Συνών. ἀγκάθα 2, ἀγκάθι 1 ια, ραχοκοκκαλέα. Πβ. ἄγαγο 2. 3) Τὸ φυτὸν σπανάκιον τὸ λαχανῶδες (spinacia oleracea) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θράκ. (Σηλυβρ.): Ἄσμ.

Βοτάνι τὸν ἐπότιζαν γιὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν,
τὸν ἄγκαθον καὶ τὸν ζουρφὸν καὶ τὸ πικρὸ μαρούλι
(ζουρφὸς = μακεδονήσι).

ἀγκαθεὰ ἦ, (I) ἀγκαθέα Πελοπν. (Λεῦκτρ.) ἀγαθὲ Δ.Κρήτ. ἀγκαθεὰ Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἦπ. Ἰων. (Σμύρν.) Μακεδ. (Βελβ.) Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λάστ. Σουδεν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀκαθ-θα Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀχαντέα Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι, παρ' ὃ καὶ ἀχάντιν, ὅθεν τὸ ἀχαντέα.

1) 1) Φυτὸν ἀκανθῶδες, ἄκανθα ἐν γένει Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἦπ. Ἰων. (Σμύρν.) Δ.Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λάστ. Λεῦκτρ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Μ' ἀγκέλουσι μὲ ἀγκαθεὰ 'ς τοῦ χέρ' (μὲ ἐκέντησε μία ἄκανθα εἰς τὴν χεῖρα, ἥτοι ἐκαρφώθη εἰς τὴν χεῖρα) Αἰτωλ. Φέρω ἀγκαθεὲς νὰ φράζω τὸν τῶπο Κλουτσινοχ. || Ἄσμ.

Πρόβαλε, μῆλο κόκκινο καὶ ρόδο μου βαμμένο,
ὅλο τὸ χρόνο κρύβεσαι 'ς τῆς ἀγκαθεᾶς τὴ ρίζα,
τὸ Μάι μῆνα φαίνεσαι 'ς τοῦ βασιλέα τὰ χεῖρα

Αἰγιν. β) Ἡ βελονοειδὴς ἀπόφυσις φυτοῦ ἀκανθῶδους Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Σουδεν. κ. ἀ.): Ἡ ἀγκαθεὰ τοῦ ἐλάτου (τὸ ἀκανθῶδες φύλλον τῆς ἐλάτης) Σουδεν. Ἡ τρικοκκὴ ἔχει ἀγκαθεὲς Καλάβρυτ. Μοῦ μπητῶε μὲ ἀγκαθεὰ 'ς τὸ πόδι Κλουτσινοχ. || Παροιμ. φρ.

Ἡ ἀγκαθεὰ 'ς τὸ πόδι | πονεῖ καὶ ἀγκυλώνει

(ὁ ἔχων κρύφιον τι κακὸν εἶναι περίφροντις ὡς ὁ ἔχων ἄκανθαν ἐμπεπηγμένην εἰς τὸν πόδα πονεῖ αἰσθανόμενος ἐκάστοτε νυγμούς) Γορτυν. Δημητσάν. 2) Βάτος Πελοπν. (Σουδεν.): Μὲ βάρεσε μὲ ἀγκαθεὰ. 3) Μικρὰ ἀχράς ἀγρία καὶ ἀκανθῶδης Πελοπν. (Γορτυν.) 4) Τὸ φυτὸν ἡρύγγιον τὸ ἀρουραῖον (eryngium campestre) ΘΧελδράχ 38. 5) Τόπος πλήρης ἀκανθῶν Ἀπουλ. (Καλημ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀγκαθεὰς 1, ἀγκαθερό 1, ἀγκαθεῶνας, ἀγκαθοτόπι, ἀγκαθοτόπος, ἀγκαθεῶνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Αἰτωλ. Ἦπ. κ. ἀ.

II) Κτύπημα δι' ἀκανθῶδους φυτοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐντῶκεν ἄτον ἕναν ἀχαντέαν (κατὰ τὴν σύστοιχον σύντ. τὸν ἐκτύπησεν ἐν κτύπημα ἀγκαθεᾶς).

ἀγκαθεὰ ἦ, (II) ἀμάρτ. ἀγαθὲ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαθός.

Ἡ ἀπόστασις, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνει ἡ ὀπτικὴ ἀκτίς τοῦ ὀφθαλμοῦ: Φρ. Τοῦ ἀκλούθα ἀγαθὲς ἀγαθὲς (τὸν ἠκολούθει ἐξ ἀποστάσεως μὲν, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε πάντοτε, τὸν εἶχεν ὑπὸ τὰ βλέμματά του). Ζυγώνει ἀγαθὲς ἀγαθὲς (καταδιώκει ἐξ ἀποστάσεως τοιαύτης, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὸν καταδιωκόμενον).

ἀγκαθεὰς ὁ, ἀμάρτ. ἀγαθεὰς Σάμ. ἀγαθὲς Δ. Κρήτ. ἀχαντέας Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

1) Τόπος πλήρης ἀκανθῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθεὰ 15. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Οἶν.) Σάμ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) Χίος. 2) Ἐπιθετ. ὁ πειράζων, ὁ ἐνοχλῶν Πόντ. (Χαλδ.): Πάντα ἀχαντέας ἔν'.

ἀγκαθέλλι τό, ἀμάρτ. ἀγαθέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

Τὸ φυτὸν γρόμφαινα ἢ σφαιρανθῆς (gromphaena globosa) τῆς τάξεως τῶν ἀμαραντωδῶν (amarantaceae) φέρει ἄνθη σφαιροειδῆ. Συνών. ἀγκαθάκι 2. [**]

ἀγκαθένιος ἐπίθ. Κέρκ. κ. ἀ. — Λεξ. Περιδ. ἀγαθέ-νιος Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) κ. ἀ. ἀγαθένιους Λέσβ. Σάμ. ὕκαθένιος Χίος Οὐδ. ἀχαντέεν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι, παρ' ὃ καὶ ἀχάντιν, ὅθεν τὸ ἀχαντέεν.

Ὁ ἐξ ἀκανθῶν πεποιημένος, ἀκάνθινος ἔνθ' ἄν.: Φράχτης ἀγκαθένιος Κέρκ. || Αἰνιγμ. Ἀχαντα κι ἀπάχαντα κι ἀχαντέεν τὸ σταλὶν καὶ κόκκινα τ' ἀρνία (σταλὶν = σηκὸς μάνδρας. Ἡ ἀγρία ροδὴ) Χαλδ. || Ἄσμ.

Βλέπετε τὸν κείνον τὸν χλωμὸν τὸν χλωμομαραμμένον,
ὁποῦ τὸν ἔχουν οἱ Ἑβραῖοι ἐξάγκωνα δεμένον
κ' ἐβγάλαν τοῦ τὸ κάλυμμα καὶ τοῦ βάλαν ὕκαθένιον
(πρόκειται περὶ τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου τοῦ Χριστοῦ)
Χίος

Πήραν τ' ἀγιουστέφανον κι βάλαν ἀγαθένιον,
πῆραν κι τ' ἀγιουζώναρον κι βάλαν λυγαρένιον
(οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὸν Χριστὸν) Λέσβ.

ἀγκαθερό τό, Ἀθῆν. κ. ἀ. ἀγκαθ-θερόν Κύπρ. ἀγκατ-τερόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγκαθερός.

1) Τόπος, ὅπου φύονται πολλαὶ ἄκανθαι Ἀθῆν. Κύπρ. κ. ἀ.: Οἱ φοράδες ἐβόσκοντον 'ς τ' ἀγκαθ-θερὰ Κύπρ. Μέσ' 'ς τ' ἀγκατ-τερὰ ἐπῆεν νὰ σπείρῃ αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθεὰ 15. 2) Μεταφ. ὁδυνηρὸν ἀπόστημα τῆς χειρός, κακὸ σπυρὶ Ἀθῆν.: Ἐβγαλε 'ς τὸ χέρι μου ἀγκαθερό. Συνών. ἀγκάθι 2 β, θερεῖ ἀγκαθο.

ἀγκαθερός ἐπίθ. Βιθυν. Θράκ. (Μυριόφ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀργολ. Ἀρκαδ. Γύθ.) Χίος κ. ἀ. ἀγκαθ-θερός Κύπρ. ἀγκατ-τερός Κύπρ. ἀγαθερός Κρήτ. κ. ἀ. ἀγαθιρός Λέσβ. κ. ἀ. ἀγκαθερός Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τοῦ τύπ. ἀγκαθερός τὸν ἐκ τῆς ἀναλογικ. ἐπιδράσεως τοῦ μεσημερινός, πολυ-καιρινός, σπερνός κττ.

1) Ὁ πλήρης ἀκανθῶν, ἀκανθῶδης Βιθυν. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Παξ. Πελοπν. (Ἀργολ. Ἀρκαδ. Γύθ.) Χίος κ. ἀ.: Ἐν' ἡ στράτα ἀγκαθ-θερὴ Κύπρ. Μακρὰ ἀγκαθερὰ κλαδιὰ Κέρκ. Λέν πῶς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλλικαντζάρους ἔχουν 'ς τὴν ράχι τους ἀπὸ φυσικοῦ μὲ κού-νια ἀγκαθερὴ καὶ 'ς αὐτὴ βάνουν ὅσα παιδιὰ ἀρπάζουν καὶ τὰ κουνοῦν γιὰ νὰ ματώνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ νὰ πίνουν αὐτοὶ τὸ αἷμα (ἐκ παραδ.) Ἀργολ. || Ἄσμ.

Δίχως ἀμπᾶν ξυπόλυτος νὰ πηγαῖνω
σὲ τόπον ἀγκαθερόν καὶ χιονισμένον

Χίος. Ἡ λ. οὐσ. κατὰ θηλ. καὶ οὐδ. γέν. ὡς τοπων. πολλαχ.
2) Ὁ ἀπολήγων εἰς προεξοχὰς ὀξείας καὶ αἰχμηρὰς ὡς
ἀκάνθας Θράκ. (Μυριόφ.) || Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρω πέτρο ἀγκαθερὴ νὰ βάλω προσκεφάλι;
τὸ τί τρανὰεὶ τὸ κορμὶ τὰ φταίει τὸ κεφάλι

Συνών. ἀγγριφωνωτός, ἀγγριφωτός. 3) Οὐσ.,
ἀκανθόχοιρος Βιθυν.

ἀγκαθεῶνας ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀγκαθεῶνας Πε-
λοπν. (Μάν. Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τῆς περιεκτικῆς καταλ.
-εῶνας.

Τόπος πλήρης ἀκανθῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκαθῆ 1 5.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀγκάθι τό, κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν.)
ἀγκάθιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγκάθ-θιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Κύπρ.
ἀγκάθ-θι Μεγίστ. ἀγκάτ-τιν Κύπρ. ἀγάτ-τι Ἀπουλ.
ἀγάθι πολλαχ. ἀγκάθ' Β.Εὔβ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Καπ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Μακεδ. (Βογατ. Πάγγ. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀγάθ' Θεσσ. ἀγάθ'
Θεσσ. Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Κυδων. Λέσβ. Πάρ. (Λεῦκ.)
Προπ. (Κύζ.) Σάμ. κ.ά. ἀγκάτ' Καπ. (Φερτ.) ἀγκάφ'
Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγκάζ' Καπ. ἀκάθ-θι Καλαβρ.
(Μπόβ.) ἀκάθ-θιν Σύμ. ἀκάθ-θι Σύμ. ἀκάτ-τι Σύμ.
ἀκάτι Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀκάτ-θι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκάφ-
φι Καλαβρ. ἀγκάθ-θι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγάσι Σέριφ.
ἡγάθ-θιν Κύπρ. ἀχάντιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)
ἀχάντ' Πόντ. (Ὀφ.) ἀχάντ' (Κοτύωρ. Κρώμν. Ὀφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἡχάντιν Πόντ. (Κολων.) ἡχάντι
Πόντ. (Σινώπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀκάνθιν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀκάνθιον. Περὶ
τοῦ γκ ἀντὶ τοῦ κ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀγκίστρι, ἀγκύλη
κτό. πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 6 (1894) 143 καὶ ΜΝΕ 2, 139
καὶ 502. Ὁ τύπ. ἀχάντιν οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀγκάθι ἢ ἄλλου
τινὸς τύπ., ἀλλ' ἀνεπτύχθη αὐτοτελῶς ἤδη ἀπὸ τῶν μεσν.
χρόνων. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 468,30 «τὰ γοῦν ἀκάνθια ἀχάν-
τιά τινές φασιν ἐφών ἀνδρῶν» καὶ 746,19 «ἔστι δέ μέχρι
καὶ νῦν ἀκοῦσαι πολλοὺς τῶν ἀγροίκων οὕτω καὶ τὰ
ἀκάνθια ἀχάντια λέγοντας».

1) Ἡ ὀξεία καὶ βελονοειδὴς ἀπόφυσις εἰς τὰ φύλλα ἢ
τοὺς κλώνους ἢ τὸν κορμὸν φυτοῦ, γενικώτερον δὲ πᾶν
ἀκανθῶδες φυτόν, ἄκανθα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.)
Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ.
Σινασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κολων. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μ' μῆκι ἐν'
ἀγκάθ' ἔς τὸν ποδάρι μ' Αἰτωλ. Πάτ'σα ἡνα ἀγκάθι Σινασσ.
Ἡ τρανταφυλλῆα ὅει ἡγάθκια Κύπρ. Ἐσέβεν τ' ἀχάντ' ἔς σὸ
ποδάρ' ἂν (ἐνεπήχθη ἢ ἄκανθα εἰς τὸν πόδα του) Κοτύωρ.
Τραπ. Χαλδ. Τ' ὁρμάν' ὅλον ἀχάντᾱ καὶ τριβόλᾱ ἐγομῶθεν
(τὸ δάσος ἐπληρώθη ὁλόκληρον ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβό-
λους) Τραπ. || Φρ. Ἀγάθι τό ἡχει καμωμένο (τὸ ἔχει λεπτύνει,
ὀξύει πολὺ εἰς τὸ ἄκρον, ὡς λ. χ. ὅταν στρίβῃ τις τὸν
μύστακα) Κρήτ. Κακὸ ἀγκάθι (ἢ παρωνυχὶς) Ζάκ. Τὸν ἔκαμε
κι ἄλωνίξε ἀγκάθια (ἐπὶ τοῦ αὐστηρῶς τιμωρουμένου ὡς ὁ
ἀναγκαζόμενος νὰ ἄλωνίξῃ ἀκανθώδη χόρτα καὶ ὑποκεί-
μενος εἰς τοὺς νυγμοὺς καὶ τὰς λοιπὰς σοβαρωτέρας ἐνο-
χλήσεις τῶν ἀκανθῶν) Πελοπν. (Λακων.) Ἀχάντᾱ καὶ τριβόλᾱ
(ἐπὶ παντοειδῶν ἀκανθῶδων καὶ ἀχρήστων χόρτων καὶ
μεταφ. ἐπὶ μεγάλων καὶ δυσυπερβλήτων ἐμποδίων, τὰ ὅποια
συναντᾷ τις εἰς ἐπιχείρησίν του) Τραπ. Χαλδ. Ἀχάντιν ἐγέ-

νομουν ἔς σ' ὀμμάτᾱ τ' (ἄκανθα ἔγινε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
του, ἦτοι φθονεῖ βλέπων με εὐτυχοῦντα) Κερασ. Ἀχάντιν
γίνεται ἔς τὴν δουλεία μ' (εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἦτοι παρου-
σιάζεται ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν ἐργασίαν μου) αὐτόθ.
Σ τ' ἀγκάθι στέκω (ζητῶ ἀφορμὴν πρὸς φιλονικίαν)
Πελοπν. Κάθομαι ἔς τ' ἀγκάθια (εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνήσυ-
χος ὡς πρὸς τὴν αἰσίαν ἐκβασιν ὑποθέσεώς τινος) Ἡπ.
κ.ά. Ἀγκάθια ἔχει ὁ κῶλός του (ἐπὶ τοῦ μὴ καθημένου
ἡσυχῶς, ἀλλὰ διαρκῶς κινουμένου) Ζάκ. Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) κ.ά. Στέκουμι ἔς τ' ἀγκάθια (εἶμαι ἔτοιμος πρὸς
ἀναχώρησιν ἢ εἶμαι πολὺ βιαστικός) Αἰτωλ. Ἐχ' κι αὐτὸς
τ' ἀγκάθι τ' (τὴν ὁδύνην, λύπην) αὐτόθ. Τοῦ ἡχα ἀγάθ'
ἔς τ' γαρδιά (μὲ ἔθλιβε, μὲ ἐλύπει πολὺ) Κυδων. Μοῦ κατσε
ἀγκάθι (ἐπὶ τοῦ προξενούντος διαρκῆ ἐνόχλησιν ὡς ἡ
εἰσερχομένη πού τοῦ σώματος καὶ μὴ δυναμένη εὐκόλως
νὰ ἐξαχθῇ ἄκανθα) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἶν' ἐν' ἀγκάθι!
(ἐπὶ ἀνθρώπου φιλέριδος, ὀχληροῦ, κακοῦ) πολλαχ. Διαό-
λον ἀγάθια (ἐπίβουλοι καὶ μοχθηροὶ ἄνθρωποι) Κεφαλλ.
|| Παροιμ. Ἀπ' ἀγκάθι βγαίνει ρόδο κι ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι
(ὡς ἐκ τῶν ἀκανθῶν βλαστάνει τὸ ρόδον καὶ παρὰ τὸ ρόδον
ἢ ἄκανθα, οὕτω καὶ ἐκ τῶν πονηρῶν γονέων γεννῶνται
χρηστὰ τέκνα καὶ τάνάπαλιν ἐκ χρηστῶν γονέων ἀνάξιοι
τούτων υἱοί. Πβ. ἀρχ. παρὰ Πλουτάρχ. Περὶ τοῦ ἀκούειν
44 Ε «ὡς ἂν ἔχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν | φύον-
ται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖων») πολλαχ. Τὸ καμάρι τοῦ
χωροῦ καὶ τ' ἀγκάθι τοῦ σπιτιοῦ (ἐπὶ ἀνθρώπου καλῶς φερο-
μένου μὲν πρὸς τοὺς ξένους, κακῶς δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους)
Πελοπν. (Κορινθ.) Τ' ἀγκάθι ἀπὸ μικρὸ ἀγκελώνει (ὅτι ὁ
πονηρὸς ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας ρέπει εἰς τὸ κακόν) Πελοπν.
(Πύργ.) Καλουκίρ' τὸ ἀγκάθ', χειμονιᾶτ' κον μαρούλ' (ἐπὶ
ὀπωρικοῦ μὴ τρωγομένου εἰς τὸν καιρὸν τῆς παραγωγῆς
του) Αἰτωλ. Ἄς μὴ κρατῇ ἡ μαννούλλα μ' κι ἂς μὴ κρατῇ
ἔς τ' ἀγκάθια (ἢ στοργῇ τῆς μητρὸς ἐξαφανίζει πᾶσαν
δυσάρεστον ἐντύπωσιν) αὐτόθ. Ἐβγήκε τ' ἀγκάθι ἀπὸ τὸ
χωράφι (ἐπὶ πονηροῦ ἀνθρώπου ἐκλιπόντος) Πελοπν.
(Λάστ.) Ἐβγαλε τ' ἀγκάθι ἀπὸ τὸ χωράφι (ἐξεδικήθη τιμω-
ρήσας τὸν κακόν) Δημητσάν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.
Κρήτ. Μῆλ. β) Πληθ. ἀγκάθια, τὰ βελονοειδῆ φύλ-
λα τῆς ἐλάτης Αἰτωλ. γ) Τὸ φυτὸν σκόλυμος ὁ Ἰσπα-
νικός (scolymus Hispanicus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae) ἀγν. τόπ. δ) Τὸ φυτὸν κνίδη ἢ διοίκιος
(urtica dioeca) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae)
Πόντ. (Σινώπ.) Συνών. τσουκνίδα. ε) Ἀγκάθι
βόιδινο, τὸ φυτὸν ὄνωνις ἢ ἀκανθώδης (ononis spinosa)
τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκαρπῶν (leguminosae) ΘΧελδράιχ
24. Συνών. ἄωννίδα. ς) Ἀγκάθι βαφῶν, τὸ ἀκαν-
θῶδες φυτὸν δίψακος ὁ γναφευτικός (dipsacus fullonum)
τῆς τάξεως τῶν διψακωδῶν (dipsacaceae) ΘΧελδράιχ
45. ζ) Ἀκάθιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ φυτὸν ἀτρακτυλὶς ἢ
λευκόκαυλος (carthamus leucocaulos) τῆς τάξεως τῶν
συνθέτων (compositae) ὀνομασθέν οὕτω ἐκ τοῦ ἀκανθί-
νου στεφάνου τοῦ Χριστοῦ (κατὰ τὴν παράδ. πολλῶν
ἀκανθῶν ὁ χυμὸς εἰκονίζει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ) Σύμ.
Συνών. σταυραγκάθι. η) Μάγισσας ἀχάντιν, τὸ φυτὸν
κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος (cistus salvifolius) τῆς τά-
ξεως τῶν κιστωδῶν (cistaceae), τοῦ ὁποίου περιαιροῦντες
τὸν φλοιὸν κατὰ τὸν Μάιον μῆνα κατασκευάζουν σταυροὺς
ὡς ἀποτρόπαια τῆς τῶν μαγισσῶν ἐπηρείας Πόντ. (Κερασ.)
θ) Θριξ ἀκανθώδης Πόντ. (Κερασ.): Σοιράχαντον ἀχάντᾱ
(ἀκανθοχοῖρου ἀκανθώδεις τρίχες). ι) Σάρωθρον ἐκ
θάμνου ἀκανθώδους Πόντ. (Κερασ.): Νὰ δᾶκομπῶ καὶ
ἀχάντιν κ' ἔχω (θὰ σαρώσω καὶ σάρωθρον δὲν ἔχω). ια)

